

Jo du er rigtig en som bør lære mig noget om retfærdigher.
Man tænke sig Jobs grænseløse bestyrelse ved denne Jahun-
haandgrikelige tilsynkomst. Her har Job siddet og tillagt pro-
blemet den aller dypeste, den mest centrale principielle betyd-
ning, ment, at han havde med en motstander at gjøre som
maatte overbevise ham indtil dødelig beskjæmmelse saasnar-
hans tunge røte ved det brændende spørsmål, — en gud saa
hellig og ren at endog hans anklageskrift maatte udløse jubel!
Og saa finder han sig stillet overfor en verdenshersker av gro-
tesk primitivitet, en kosmisk huleboer, en skrythals og buldre-
basse, næsten sympatisk i sin komplette uvidenhed om aande-
lig kultur. Job er da ogsaa straks paa det rene med at det vilde
være komisk naivitet at bringe teoretiske spørsmål paa bane;
skal man *hævde* en overbevisning, saa maa det ske overfor en
motstander som har betingelser for at fatte den, og som i argu-
mentet ser det fælles diskussionsgrundlag. Intet kunde her være
mere malplacert end at slaa sig paa sit bryst og deklamere sin
moraliske heroisme, indtil Jahve satte labben paa ham og gned
ham ut som en lus. Han kunde like godt indta sine storslagne
situationer flodbesten og krokodillen. Situationen er fuld-